

# 1

שוקו צבר תנופה והתהפך לצד השני. רגליו נחתו בתוך העשב ואפו נתקל בפרח שז־הארי. ענן אבקה דגדג את נחיריו. "אפצ'י!"  
"לובריאות!" מלמל קול מאחוריו.

"תודה, טוני, נחרר שוקו והתמתח. השמש חממה בנעם את בטנו המלאה בעשב עסיסי. אם הדברים היו תלויים בו, הוא היה שמח להמשיך כך לנצח: לאכול ולהתבטל במשך כל היום. מדי פעם עברה שם לוטה, והולכת על-שתיים האהובה עליו, כדי לפטפט אתם קצת. לפעמים היא הביאה אתה את גרטה, וגם אוסקר הגיע לשם לעתים קרובות.

שוקו אהב במיוחד לשמוע מפיהם שוב ושוב את הספור שספרו עליו, על שוקו סופר-פוני, שהצליח ללכוד עם חבריו את אוסקר, "רוח הרפאים". הוא חיד.

טוֹנִי, בִּיִּסְקוּיֵט וְהוּא הָיוּ הַסּוֹכְנִים הַחֲשָׁאִיִּים הַטּוֹבִים  
בְּעוֹלָם לְלִכְיֵדַת רוּחוֹת רְפָאִים.

"לָמָּה אַתָּה מְחִיךְ?" לִנְגֵד עֵינָיו הוֹפִיעוּ עֲכָשִׁיו  
פְּרָסוֹת הַרְגָלִים שֶׁל בִּיִּסְקוּיֵט.

"אֲנִי נִהְנֶה מֵהַחַיִּים," מְלַמֵּל שׁוּקוּ.

בִּיִּסְקוּיֵט זָלַל מִהַעֲשֵׂב סְבִיב רֵאשׁוֹ. "נִכּוֹן שְׂמַעְלָה  
כָּאֵן בַּחוּה שֶׁל מִשְׁפַּחַת בְּלִימְלִיין?"

"אֲמָמָם." בַּהֲתַחְלָה שׁוּקוּ הִתְגַּעְגַּע מְאוֹד לְבֵית  
הַקִּדָּם שֶׁלָּהֶם בְּדַמְבִּיל. אַכְּל כָּכֵל שְׁחַלֵּף הַזְּמַן מֵאֵז  
שֶׁעָבְרוּ, הַחוּה הַחֲדָשָׁה מְצָאָה חֵן בְּעֵינָיו יוֹתֵר וְיוֹתֵר.  
וְהָרִי הוּא - שׁוּקוּ סוֹפֵר-פּוֹנִי! - זֶה שְׁדָאָג לְךָ שְׁכָלָם  
יוֹכְלוּ לְהִשְׁאָר שָׁם, אֲפֵלוּ אוֹסְקֵר "רוּחַ הַרְפָּאִים".

"בּוֹא נִשְׁחַק תּוֹפֶסֶת," הִצִּיעַ בִּיִּסְקוּיֵט וְהִדִּף אוֹתוֹ  
קְלוֹת בְּאֵפוֹ.

לָמָּה לֹא? שׁוּקוּ קָם עַל רַגְלָיו וְהִתְנַעַר.

חָבְרוּ הַשְּׁחוּר־לְכֹן כֶּבֶר דָּהָר בְּמַהִירוֹת מִשָּׁם וְהִלְאָה.  
פּוֹפֶסֶס!

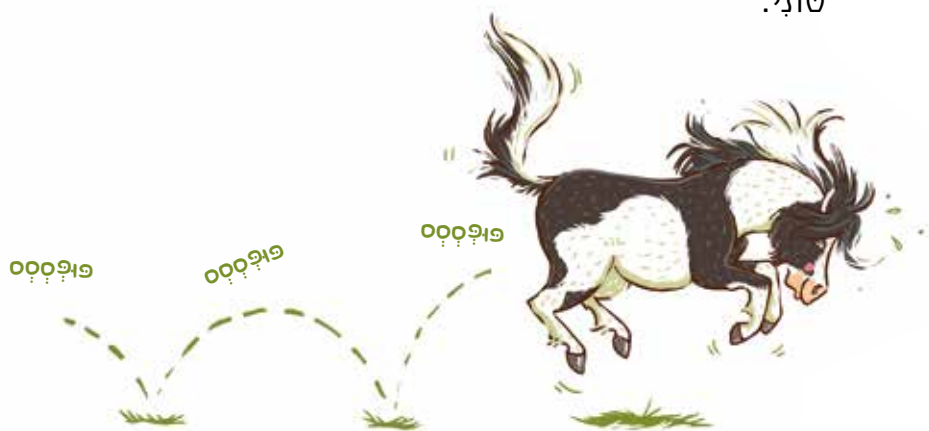
שׁוּקוּ רָץ בְּעַקְבוֹת בִּיִּסְקוּיֵט. הוּא הִקִּיף פְּעַמִּים אֶת  
אוֹלָה, שֶׁגִּלְגַּל אֶת הָעֵינַיִם וְשִׂרְבֵב קְדִימָה אֶת שְׁפָתוֹ  
הָעֲלִיוֹנָה בְּתַנוּעָה מְאִימָת. הֵם הִמְשִׁיכוּ לְרוּן, עֲכָשִׁיו

לארד הגדר ולכוון הכביש. המרחק ביניהם הלך והצטמצם. הרי לא יעלה על הדעת שהוא לא יצליח להשיג את ביסקויט! אבל ברגע ששוקו כבר היה קרוב מאוד אל אחוריו, ביסקויט נעצר בבת אחת, הסתובב לאחור - פופססס! - ודהר למרכז האחו, הישר לעבר הרוזנת.

שוקו האט את קצב הדהירה שלו. יכול להיות שבביסקויט אינו רואה את הסוסה? אבל פרוטה זוהרת בשמש כמו רמזור אדום!

הרוזנת הטתה את אזניה לאחור. "פונים מטרללים! אפלו לאכול בשקט אי אפשר כשאתם בסביבה," היא התלוננה בקולי קולות.

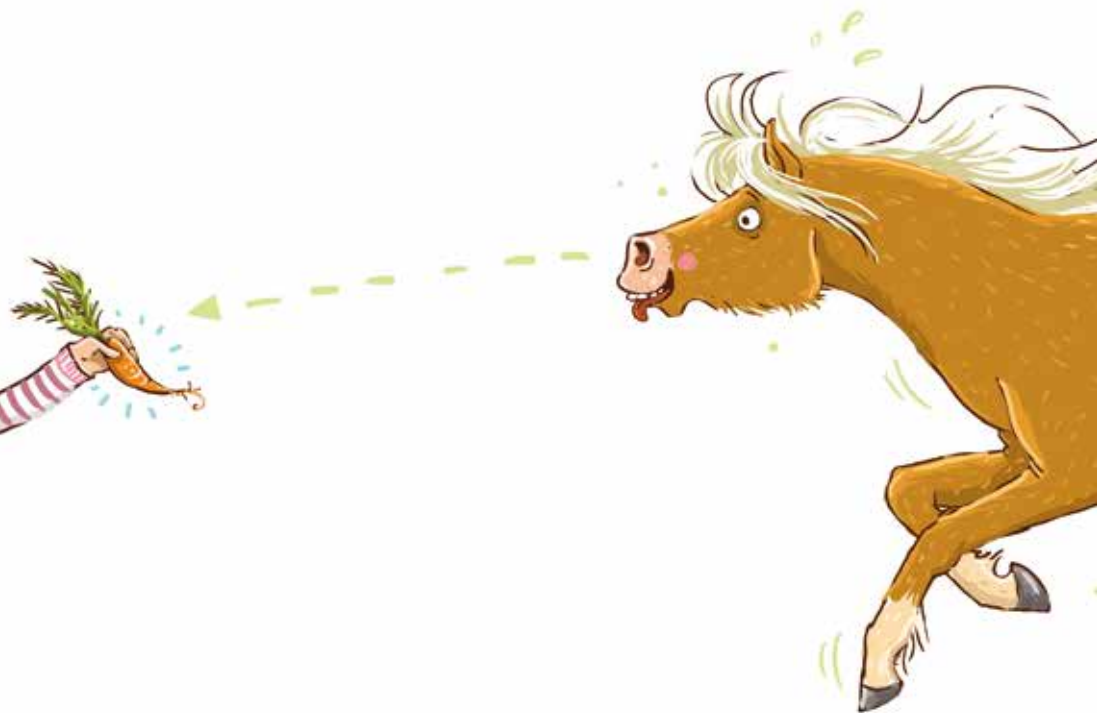
"יששששש", צהל ביסקויט וקמר את גבו. פופססס! ובמרחק קצר מן הרוזנת הוא שנה שוב כוון ורץ לעבר טוני.



שוקו התחיל שוב לדלוק בעקבותיו. "טוני, תחסום  
לו את הדרך!"  
אבל בנגוד לרוצנת, טוני המשיך לאכול בשלונה.  
הוא רק הרים את ראשו בתהיה. "מו קורה פה?"  
"עזור לי," קרא שוקו לעברו. "אנחנו חייבים לתפוס  
את השחור־לבן שעושה את כל הפופסים האלה!"  
"אוף!" צנף טוני והתחיל לרוץ בפה מלא עשב. אבל  
הוא היה אטי מדי. ביסקויט חלף על פניו בדהרה,



וְחָצָה שׁוֹב אֶת הָאָחוּ לְכוּן הַשֶּׁעַר. שָׁם קָרְאוּ בְּדִיוֹק  
לוֹטָה וּגְרָטָה: "שׁוֹקוּוּוּוּ!" - "בֵּיִסְקוּיִיִיט!"  
שׁוֹקוּ הָרִים אֶת רֵאשׁוֹ וְרָאָה אֶת לוֹטָה מְנוֹפֶפֶת  
בְּגָזָר. כַּעֲבַר רָגַע חָלֵף טוֹנִי בְּמַהִירוֹת עַל פְּנָיו. כָּל כֵּךְ  
אוֹפִינִי לוֹ! רַק לִפְנֵי שְׁנִיָּה הוּא בִקְשֵׁי הַצְּלִיחַ לְהִזִּיז אֶת  
הָרֵגְלִים שְׁלוֹ, וְעַכְשָׁיו דוֹהֵר פּוֹנֵי־הָהָרִים הַבְּנוֹאֲרֵי הַזֶּה  
בְּמַהִירוֹת עֲצוֹמָה לְכוּן הַגָּזָר!  
"חֲכָה רָגַע! אֲנִי הִיִּיתִי כָּאֵן קִדָּם!" צָהַל שׁוֹקוּ וְדוֹשׁ  
בְּפִרְסוֹתָיו הַקְּטָנוֹת בְּמַהִירוֹת הוֹלְכֹת וְגוֹבְרֹת לְאֶרֶץ  
הָאָחוּ.



הוא הגיע אל השער, מתנשם ומתנשף. בכל מקרה הוא לא היה מצליח לרוץ הלאה. ביסקויט כבר היה שם וטוני נעצר במרחק קצר מאחוריו. "איפה הגזורים הכתומים?" גנח טוני. שוקו חיד בנהאה. הם היו מנחים בתוך העשב, ממש כמו לוטה וגרטה. שתי הילדות התפתלו מרב צחוק.

"הן צוחקות עלינו?" תהה ביסקויט. "ברורו! מה חשבת?" שוקו גחך מאזן לאזן. "וביחוד על טוני, איך שהוא דהר לאורך האחו עם הבטן השמנה שלו!" "אויזה שטיות!" טוני חשף שנים לעמתו. "לך יש בטן שמונה, לא לי!"

"כל אחד משלושתכם יקבל עכשיו גזר טעים אחד, ואחר כך אולי תקבלו עוד כמה," הרגיעה אותם לוטה. היא כנראה חששה שהם יריבו בגלל הגזרים.

וגם אם היא לא צדקה, ההבטחה שלה אכן הרגיעה אותם: שוקו הביט בידה של לוטה, וכך עשו גם חבריו. לאחר מכן הוא מעד בנחת ובהנאה את

הגָזֵר בֵּין שְׁנָיו. אֲבָל לָמָּה הֵם לֹא יְכוּלִים לְקַבֵּל כָּכָר  
עֲכָשְׁיו עוֹד גְּזָרִים?

"בואו, נִצָּא לְטִיּוֹל בְּרִכְיָבָה," צָהֲלָה עֲכָשְׁיו גְרִטָּה  
וְכָרְכָה אֶת רְצוּעוֹת הָאֶפְסָר סְבִיב רֹאשׁוֹ שֶׁל בֵּיִסְקוּיֵט.  
קִדְּם לְהִתְבַּטֵּל בְּאָחוֹ וְאַחַר כֵּךְ לְטִיֵּל בַּחוּץ - לְיוֹתֵר  
טוֹב מִזֶּה לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְקוֹוֹת. שׁוֹקוֹ מְלַמֵּל בְּעֲלִיצוֹת  
כְּשֶׁלוֹטָה כְּרָכָה אֶת הָאֶפְסָר שֶׁלוֹ סְבִיב רֹאשׁוֹ.  
שׁוֹנֵי הַלֵּךְ אִתָּם אֶל הָאֲרוֹה, לְעַס כְּמָה שְׁאֲרִיּוֹת שֶׁל  
גְּזָרִים, וְנִמְנָם בְּשַׁעָה שֶׁבֵּיִסְקוּיֵט וְשׁוֹקוֹ זָכוּ לְהִבְרָשָׁה  
וּלְקִרְצוּיָהּ.

שׁוֹקוֹ הִתְעַנֵּג עַל הָעֶסוּי הַנִּפְלֵא שֶׁהֵעֲנִיקָה לוֹטָה  
לְבִטָּן שֶׁלוֹ, אֲבָל פְּתָאוּם הִיא שְׁמֵטָה אֶת מְבַרְשֵׁת הַגּוּמִי  
וְטַפְחָה בְּכַף יָדָהּ עַל מִצְחָהּ. "אֵיזוֹ טַפְשָׁה אָנִי!" הִיא  
קִרְאַה וְיִצְאָה הַחוּצָה בְּרִיץָה.

מָה קָרָה? שׁוֹקוֹ עָקַב אַחַר לוֹטָה בְּמִבְטַת תוֹהָה. וְלָמָּה  
הִיא לֹא מִמְשִׁיכָה לְעֶסוֹת אֶת הַבְּטָן שֶׁלוֹ?

זְמַן קָצֵר לְאַחַר מִכֵּן חֲזָרָה לוֹטָה וְנוֹפְפָה בְּיָדָהּ בְּפֶסֶת  
נִיר. מֵאֲחוּרֵיָהּ הוֹפִיעַ בְּרוֹנוֹ. מְעַנֵּין שֶׁהוּא הוֹאִיל בְּטוֹבוֹ  
לְקוֹם מִמַּצַּע הַשְּׂנָה שֶׁלוֹ! שׁוֹקוֹ נֶאֱנַח. בְּזְמַן הָאֲחֵרוֹן הוּא  
לֹא הִצְלִיחַ לְשַׁכְנַע אֶת חֲבֵרוֹ הַכֶּלֶב לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ כְּלוּם.



"תראו!" קראָה לוֹטָה בְּהִתְרַגְּשׁוֹת. "מְרִי שְׁלַחָה לָכֶם, סוֹסֵי הַפּוֹנִי, גְּלוּיָה מְאִיטְלִיָּה! כְּמַעַט שְׁכַחְתִּי אֶת זֶה."

"לָמָּה דוֹקָא לְסוֹסֵי הַפּוֹנִי הַמְטַפְּשִׁים הָאֵלֶּה?" רָטַן קוֹל דִּיקִיק מְמֻרְמְרֵי שֶׁל כְּדוֹר חֲצִיר. נִרְאָה שְׁאֲמִילֵי הַחֲתוּלָה חֲטֹפָה שֶׁם תְּנוּמָה קָלָה.

"נָכוֹן מְאוֹד, "נִבַּח בְּרוּנוֹ. "לָמָּה רַק לָכֶם?"  
"מִנִּין לִי לְדַעַת, "צָנַף שׁוֹקוֹ. וּמָה זֶה בְּכֻלָּל... גְּלוּיָה?  
"הִנֵּה." לוֹטָה הוֹשִׁיטָה לוֹ אֶת הַדְּבָר הַזֶּה מִתַּחַת לְאָף. צְבַעוֹנֵי מְאוֹד. וְאִזּוֹ הִיא הַפֶּכָה אוֹתוֹ. בְּצַד הָאֲחֵר גְּלָה שׁוֹקוֹ קִשְׁקוֹשׁ אוֹפִינֵי לְהוֹלְכִים-עַל-שֵׁתִים.  
"שׁוֹקוֹ הִיקָר, בִּיִּסְקוּיִט הִיקָר..." קִרְאָה לוֹטָה בְּאֲזִינֵיהֶם.

"לָבָּה קִדְּם הַשְּׁמוֹת שְׁלוֹכֶם?" צָנַף טוֹנִי.  
"שְׁקוּט!" - "שֵׁשֶׁשֶׁשׁ!" - "דִּי!" קִרְאוּ שׁוֹקוֹ, בִּיִּסְקוּיִט וְלוֹטָה בְּמִקְהָלָה.

"תְּמַשִּׁיכֵי כָּבֵר, לוֹטָה, "קִרְאָה גְּרִטָה. "מָה כְּתָבָה שָׁם הַדוּדָה שְׁלִי?"

לוֹטָה עִקְמָה אֶת הָאָף, הִעֲבִירָה מִבֶּט מִתְרָה בֵּין הַנּוֹכָחִים וְהַתְּחִילָה שׁוֹב לְקִרְוֹא בְּאֲזִינֵיהֶם.



שוקו היקר, בִּיסקוויט היקר  
וְטוֹנֵי הַיָּקָר!

אֲנִי מִבְּקֶרֶת עֶכְשָׁיו אֶצֶל הוֹרֵי בְּאִיטָלְיָה,  
וְנִהְיֶית מְאוֹד. הַכֹּל מוֹלֵטוּ בְּנֵה. אֲנִי מְקוֹה  
שֶׁגַם אֶצְלָכֶם! אֵל תִּזְלְלוּ אֶת כָּל הַיִּדְּקוֹת בְּגֵנֵה,  
וְאַטְנִשְׁטֵה בְּרִכִּיבֵה! תִּמְסְרוּ צִאוּ מִמְּנֵי  
לְלוֹשָׁה, לְבוֹסִית וְלֹאוֹסְקֶר, לְאוֹלֵה וְלְרוֹזְנֵת,  
לְבְּרוֹנוּ, לְאַמִּילֵי וְלִתְרַנְּגָלוֹת. אֲנִי אָבִיא  
לָכֶם גְּזָרִים אִיטְלִיקִים כְּשֶׁאַחֲזָרוּ!

שֶׁלְכֶם, מְרִי.



כֹּלֶם שֶׁתְּקוּ בְּמִשְׁךְ כַּמָּה דְּקוֹת. שוֹקוּ הִיָּה נִרְגָּשׁ מִפְּנֵי  
שְׁמֵרֵי כְּתֵבָה לוֹ וְלִחְבְּרֵיו גְּלוּיָה כְּזֹאת. וְהוּא רָאָה שֶׁגַם  
הָאֲחֵרִים הִתְרַגְּשׁוּ כְּמוֹהוּ. אָבֵל אֵיכְשֶׁהוּ מְרִי דְּבָרָה  
כְּעֵת בְּצוּרָה מוֹזְרָה. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל הוּא הֵרִי הַבֵּין כָּל מְלֵה  
שֶׁהִיא אֲמָרָה.



"היא כותבת דברים משנים, קבע ביסקוויט. "מה זה צ'או ומולטו בנה והאטנטטה הזה?"

טוני לקק בלשנו את שפתיו. "הגזורים האיקלטיים טובים?"

ביסקוויט גלגל את העינים ושקו צחקק. "גם אתה אומר דברים משנים."

"אזני לא אומר שום דבר מיוחד!" צנף טוני בכעס והטה את אזניו לאחור.

"תפסיקו!" נזפה בהם לוטה. "מה קורה אתכם?"

גרטה טפחה על צואריהם בתנועות מרגיעות. "אולי הם רבים בגלל הגלוייה של הדודה שלי!"

"אני אתלה אותה אחר כך על השער של המתחם," צחקה לוטה, "וככה הם יוכלו להסתכל עליה מתי שירצו. והאיטלקית הזאת נשמעת ממש מפארת, היא המשיכה. "גם אני ארצה ללמוד איטלקית פעם."

"אני יכולה ללמד אותך קצת," הציעה גרטה. שוקו נשף בעצבנות. יהיה מוזר אם לוטה תתחיל פתאום לדבר אתו באיטלקית. אבל אז הוא חיד. כי אם הוא לא יבין שום דבר, הוא גם לא יצטרך להקשיב ולעשות את מה שהיא אומרת!



אבל עכשיו הוא רצה לצאת סוף-סוף לטיול  
המבטח. הוא בטש בפרסותיו בקצר רוח.  
"וכאילו ידעה בדיוק מה הוא חושב, לוטה אמרה:  
"עכשיו נניח עליכם את האכפים", ומשכה אתה את  
גרטה לכוון מחסן הציוד של הסוסים.  
"תבולו יפה", נהם טוני ופקק פהוק גדול. "אוני  
צוריק לישון עכשיו."

"אנחנו באמת נבלה יפה", אמר שוקו בחיוך. אולי  
היה להם אפלו מזל והם פגשו את הסוסים של אדון  
רעם-פופיק. במקרה כזה הם יוכלו להבהיל אותם כמו  
שצריך. הוא דחף קלות את ברונו, שהתכרבל לידו.  
"אתה בא אתנו?"

"אין לי חשק", רטן חברו הכלב בתשובה.  
שוקו נער את הרעמה שלו וצנף. "נעשית משעמם  
לגמרי! אפלו התרנגלות מענינות יותר ממך!"  
ברונו נעץ בו מבט נעלב. "אז קח אותן אתך", הוא  
נהם וגרר את עצמו אל מחוץ לארזה.  
אני חיב לבדר בהקדם מה קורה עם החבר שלי,  
חשב שוקו בדאגה. נראה שמשוהו מעיק עליו. ואולי  
הוא אפלו חולה? שוקו נשף – לא, הבוסית היתה



מבחינה בְּזָה. מְכַל מְקוֹם, כְּשִׁיחֲזְרוּ מֵהַטִּיּוֹל בַּחוּץ הוּא  
?דַבֵּר עִם בְּרוֹנוֹ. הוּא הִבְטִיחַ לְעֲצָמוֹ שְׂיַעֲשֶׂה אֶת זֶה.  
אֲבָל עֲשִׂיוֹ מִמֵּתִין לוֹ קִדְּם כֹּל עֲנֵג גְּדוֹל!

